

Анастасія Шеремій

(15 років, Великоком'ятівська ЗОШ I-III ступенів, с. В. Ком'яти, Виноградівський район, Закарпатська обл.)

Мрію про казку

Знову осінь покрила мою планету казковим килимом барв. Повсюди лежить різнокольорове листя, і кожен листок щось шепоче, намагається про щось розповісти.

У кожного з них своя історія.

А я мрію про казку, що притаїлася за вікном. На жаль, мені зовсім ніколи слухати шелест листя і відчувати ніжність осіннього вітру.

Біля мене книги і зошити – повсякденні друзі мого шкільного життя, але вони не можуть розповісти того, що відбувається зараз на Майдані.

Мої думки вилітають крізь відчинене вікно і поринають вглиб подій Майдану...

Від кожного із нас, від мене залежить, щоб не стала вже завтра гіршою Земля...

Час зупинився?

Ні!

Час настав!

Гуде Майдан!

Хто я на Дереві Життя?

Я – листок, що стане корінням...

На зміну мені придуть нові покоління,

У них озветься і Моє Життя.

Майдан покликав...

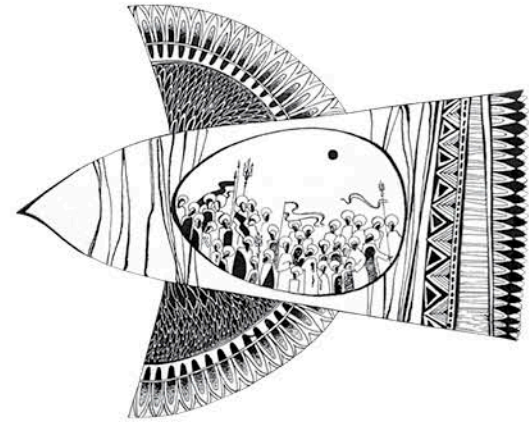
Не так давно кожен займався власними справами, жив звичайним буденним життям.
Та сьогодні треба захистити кордони України, наше майбутнє, бо наша Україна – Єдина країна.

Країна в незнаній тривозі...

За віщо спіткала народ така доля?

За віщо брат на брата пішов?

Крим – на пульсі сьогодні!

Війна не вибирає, вмирають найкращі

Присвячується Кішу С. І. з Оноку

Його життя – героїчний пам'ятник навек.
Понесемо у світле майбуття...
Жив собі хлопчина. Звичайний сільський юнак.
Ранок зустрічав, сонцю радів.
Милувався, коли весна одягала землю в квіти і трави.
Добре на цім світі жити.
Єдина надія і опора матері, бо батька не стало.
Жив за законами совісті.
Кохав і хотів бути коханим.
Мріяв, щоб рідна земля стала кращою, щоб народ жив у спокої і мирі.
Війна на Сході... і молоде життя обірвалось.
Йому тільки дев'ятнадцять...
І вже останній дзвінок до мами: «Ваш син загинув!..».

